

aldeles upassende; thi det er ikke blot af Sogneforstanderskaberne, man kan faae Dplysninger, og jeg vil bede det ærede Medlem om at betænke, hvorledes det vil tage sig ud i en Lov, naar man vilde sige, at Bestemmelse skal tages efter Hartfori, og da tilføie: „i hvilken Henseende man har at indhente nøiagtig Dplysning fra Amtstuen,“ — eller, at Hensyn skal tages til Folkemængden, og da tilføier, at man har at laae op i det statistiske Labelværk — eller hvorledes det vilde tage sig ud i et Spørgsmaal, som væsentligt, men dog ikke ubelukkende vedkom Politimesteren, at bemærke, at man forinden skulde høre ham. Det er det, der er meent i Udvalgets Betænkning, naar man siger, at det vil være upassende at indsette Noget om, at een af de mange smaa Dplysninger, der ved visse Leiligheder kunne være at indhente, skulde søges paa et bestemt Sted. Det er en Forudsætning, som ligger til Grund for enhver Lov, at de, som skulle udføre den, ville søge Dplysning, hvor de kunne finde den, og man kan, sandt for Herren, ikke gennem Loven tvinge dem til at skaffe sig alle Dplysninger paa bestemte Steder. Sagen er, at det er ikke blot overflødig, man der skuler sig bagved dette et saa faldt Princip, at jeg har anseet det for Umagen værd, især da vi just ikke her i Landsthinget have et Dvermaal af saadanne Controverser, engang at see det en Smule under Dinene, det Princip nemlig, at Sogneforstanderskaberne skulle være de rette Repræsentanter for Landets Beboere. Det er fuldkommen sandt, naar man blot holder sig indenfor Soguenes Grændser; men det er usandt, naar man gaaer ud derover, og naar man, fordi man maaskee staaer nærmere ved Sogneforstanderskaberne end ved Amtsraadene, vilde sige, at Amtsraadet ikke skulde være en ligesaa berettiget Repræsentation af Skatteyderne i Alt, hvad der vedkommer dette, og der er i Udvalgets Betænkning gjort opmærksom paa, at naar man vilde forfølge denne Tanke videre, saa maatte man fremsætte den samme Exemption imod Rigsdagen og sige, at Sogneforstanderskaberne ere ogsaa i Statsanliggender Folkets sande Repræsentation; ja, der vilde

ikke engang være Anledning til at blive staaende ved Sogneforstanderskaberne; men man maatte blive ved, ligetil man kom ned til Skatteyderne in natura. At der nu her ikke tales om en Sag, der er Sogneforstanderskabernes, men Amtsraadenes, maa være høvet over hvilken som helst Tvivl. Her er Tale om, at gjøre en Fordeling af en Udgift, der skal udredes af Amtsrepartitionssondet, jeg jeg seer ikke, hvorfor ikke Amtsraadet skulde være ligesaa competent med Hensyn til de Par tusind Daler til Sognefogederne, som med Hensyn til andre lignende Beslutninger, og naar det ærede Medlem, der har filllet det omhandlede Forslag, fremhævede ved denne Leilighed Sogneforstanderskabernes Berettigelse, saa skyder han Beviset, hvorfor Raadsførelsen med dem her skulde være nødvendig. Men jeg maa tillige bemærke, at han har viist sig som en meget uheldig Taktiker, ved at slytte sit Dndlings-spørgsmaal over til dette Terrain; thi her er det aldeles uberettiget, da Talen ikke er om en Udgift af Sognets Kasse, men om en Udgift af Amtsrepartitionssondet, hvis rette Disponent Amtsraadet er, og der ovenikjøbet kun er Tale om saadanne Dplysninger, hvor de ikke kunne give noget fornøstigt Svar; thi forelægges det Spørgsmaal alle Sogneforstanderskaberne tilsammen, hvilken Løn der bør gives Sognefogderne, da kunne de sandelig intet andet fornøstigt Svar give end: den, der billigt kan tilkomme dem i Sammenligning med Andre.

Naar jeg altsaa saa bestemt udtaler mig mod det gjorte Forslag, er det ikke, fordi jeg vil gjøre nogen Afkortning i Sogneforstanderskabernes Ret og Myndighed, men fordi jeg mener, at det er Lovgivningens Pligt, ikke af smaalig Høflighed at frakjende sig den Mening, at enhver Autoritet erholder de Attributer, som der retlig tilkommer den, at altsaa Sogneforstanderskabet faaer fri Disposition over Sognets Anliggender og Amtsraadet fri Disposition over Amtsfonden, ligesaa vist som Statsager bør høre under Rigsdagen. Det er min dybeste Dverbeviisning, at man med Hensyn til Sogneforstanderskabernes Virksomhed ikke kan gjøre noget Uheldigere og Urigtigere end at lade dem snække med om en heel